

villie, vi forlange bare, at man tager Hensyn ogsaa til den personlige Ydelse, man forlanger af Befolkningen, ligesom man her tager Hensyn til den finansielle. Det kan være, at der kan udarbejdes noget brugbart, som man vil være mere tilfreds med fra de sagkyndiges Side, end man er med dette. Thi det Produkt, vi her lave, drister jeg mig til at paastaa, er i og for sig ingen tilfreds med.

Der har været sagt her under denne Debat, at hvad vi her ere ved at lave, er noget lignende, som blev lavet i 1894. Jeg vil sige, at Sammenligningen med 1894 halter overordentlig. Nej, hvad der skete i 94, er efter min bestemte Overbevisning, set fra Fædrelandets Side, for intet at regne med, hvad der sker i det Øjeblik, denne Lov vedtages. Jeg vil derfor gerne, at man ved Afstemningen over dette Forslag, som jeg føler mig overbevist om, ingen er glad ved, og ingen er tilfreds med, tænker alvorligt over, hvilke Udgifter man derved paalægger den danske Befolkning. Det blev sagt i Gaar af det ærede Medlem for Viborg Amts 3die Valgkreds (Leth Espensen), at Rekrutudskrivningen ikke nu, som ved Forliget i 1894, var fikseret, og at det ikke var rigtigt; her er det, sagde det ærede Medlem, ikke fikseret, hvor mange der skal udskrives. Det er fuldstændigt rigtigt, at man her gaar til at forlange en Rekrutudskrivning, der er større, end man paa Forhaand ved, at man kan faa virkelig vaabendygigt Mandskab til. Man forlanger jo her, at der kan udskrives ikke alene fuldt tjenstdygtige Folk, men ogsaa mindre tjenstdygtige Folk. Hvor nær disse komme til Svæklingene, ved jeg ikke, men at de naa et Stykke hen derimod, er absolut sikkert. Og selv om den almindelige Værnepligt kan blive ved at vokse, saa vil der dog gaa en Række af Aar, inden Befolkningen har vokset sig saa stor i Folketal, at vi have tilstrækkeligt, virkelig vaabendygigt Mandskab.

Vi vedtog i Fjor eller i Forfjor en Lov, der paalagde den Del af Befolkningen, der søger fremmed Arbejdskraft, at de skulde bygge Husene til denne saa store og omfattende, at de have et bestemt Kubikmaal. Dette er saa stort og saa fordringsfuldt overfor Landmændene, at der ikke er mange af dem, der i deres egen Husholdning have et saa stort Kubikum til deres Familie. Hvorfor gjorde man dette? For at imødekomme Krav, der stilledes til os fra disse fremmede om at faa det saa godt og saa heldigt, naar

de kom herover. Men man tænkte ikke paa, hvilke Udgifter man derved lagde paa Befolkningen. Nu kommer man og forlanger 3,000 Mand yderligere aarlig udskrevne til Soldater. Men tage vi disse 3,000 Mand ind til Rekruttjenesten, skal der imidlertid 5,000 Polakker til at erstatte dem i det danske Arbejde ude omkring paa Landet. Derfor siger jeg: Tænk over det endnu en Gang, tænk over, ikke alene om de inde i Byerne kunne være tjente med det, men ogsaa om vi Landboere kunne være tjente med at arbejde videre paa denne Vej. Vi tage jo herved Arbejdskraften i den bedste Alder. Nu nøjes man ikke med at tage dem fra 23 Aars Alderen, nu skal man begynde endnu tidligere. Og der har lydt Røster om, at vi skulde gøre Værnepligtstiden længere, end den allerede nu er. Jeg siger: Det er ikke den Slags Love, som den danske Landbruger i Almindelighed vil se paa med Velvillie.

Men var det saa tilfredsstillende, og kunde man sige, at det var noget godt, der tjente til Fædrelandets Frelse, saa er det ikke mere, end vi ere i Stand til at bære. Jeg forlanger imidlertid, at man skal være i Stand til at overbevise os om, at det vil være i Stand til at frelse os fra den Fare, der truer os fra fremmed Side. Jeg var glad ved at høre den højtærede Konseilspræsident i Gaar, og jeg er glad ved ikke under Forhandlingen i Dag at have hørt fremsat, at en Krig mellem England og Tyskland var forestaaende, ja, kunde komme, hvad Øjeblik det skulde være. Denne Trusel har man ikke hørt under dette Ministerium. I Gaar hørte vi jo den højtærede Konseilspræsident sige, at det troede han slet ikke paa. Han frygtede mere for en Kamp nede i Afrika eller i Asien. Det kan godt være. Det, at vi her paa Fastlandet nu i 30 Aar ingen Krig have haft, vidner om, at der er en Stemning oppe i Befolkningen, ikke alene her, men i hele Europa, over hele Fastlandet, mod, at Folk føres til Slagtebænken for Ting, som de i og for sig ingen Interesse have af. Thi hvad er det, der paafører os Krigene? Er det ikke Erobringslyster og den Slags fra Dynastiernes og de ledendes Side. Det er ikke noget, der har Interesse for den Del af Befolkningen, der kaldes til at ofre Liv og Blod. Derfor siger jeg: Jeg tror ikke paa, at Krigene er saa nær forestaaende, og naar man ser, at man i Sydeuropa nægter at gaa over til Asien og slaas dernede for Besiddelser, der kunne være tvivlsomme